

debat, vi har om Iraks situation på dén måde, adskiller sig væsentligt fra, hvad der i øvrigt foregår.

Lad mig bare minde om en ting: Så sent som i går omlagde præsident Bush hele administrationen af indsatsen i Irak. Han samlede den under sikkerhedsrådgiveren, Condoleezza Rice, i Det Hvide Hus. Han tog den fra Pentagon, og hvorfor? Fordi det har vist sig, at den organisation, man har bygget op, i utilstrækkelig grad er i stand til at løse opgaverne.

Jeg vil håbe, at det går godt. Jeg ønsker også fremskridt for det irakiske folk; økonomiske, sociale, sikkerhedsmæssige fremskridt; men jeg er overbevist om, at for at nå til det må der være en bred koalition derinde, som også omfatter flere arabiske og muslimske lande, og der må være en klar FN-rolle defineret for indsatsen.

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Årsagen til, at jeg tager ordet, er, at den radikale ordfører dvælede ved den kendsgerning, at der i dette forslag ikke er et eneste ord om masseødelæggelsesvåben, hvorimod der tidligere har været et væsentligt fokus på et meget væsentligt element, som vi ser det.

Men det forslag, vi behandler i dag, omhandler noget helt, helt andet. Det er det, jeg gerne vil spørge, om ikke hr. Niels Helveg Petersen er enig i. Vi står i en situation i Irak, hvor FN har bedt sine medlemsstater om at bidrage til at sikre ro og orden, således at der kan genopbygges i Irak.

Kl. 19.45

Og er hr. Niels Helveg Petersen ikke enig i, at det er et væsentlig andet element at diskutere og en væsentlig anden beslutning at skulle tage stilling til end det, man diskuterede, og vi givet var uenige om for nogle måneder siden? Og at det derfor er yderst relevant, at der ikke står noget om masseødelæggelsesvåben i dag, hvorimod det var særdeles relevant, at der stod noget om det, dengang vi havde dén diskussion?

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg synes, det havde været fantastisk relevant, hvis der i bemærkningerne til forslaget havde stået bemærkninger om, at det har vist sig, at man endnu ikke har fundet disse masseødelæggelsesvåben, som spillede så stor en rolle, da vi besluttede udsendelsen af det første bidrag.

Det havde da været klædeligt, om regeringen i bemærkningerne til sit forslag ligesom havde gjort opmærksom på en kolossal diskussion, der har foregået lige siden, vedrørende masseødelæggelsesvåben illustreret i øvrigt for et par dage siden af CIA's rapport til præsidenten om, hvad der var sket eller rettere netop ikke sket vedrørende masseødelæggelsesvåben. Hele den internationale debat er overhovedet ikke reflekteret i bemærkningerne til beslutningsforslaget.

Jeg erkender jo selv og erkender og gør det gerne, at jeg synes, det er et fremskridt, at vi har fået 1483. Den lå der i øvrigt ikke, da vi besluttede noget den 15. maj, men det er da et fremskridt, at den er kommet. Det kvitterer jeg da gerne for. Det vil vi ikke blive uenige om. Men mit argument er, at der stadig væk ikke er tilstrækkeligt grundlag for, at Danmark skal være til stede. Det er Det Radikale Venstres opfattelse.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Søren Søndergaard som ordfører.

Søren Søndergaard (EL):

Problemet ved at være pessimist er jo, at man nogle gange får ret. Det er jo ikke særlig rart, for så går det jo, som man håber, at det ikke skulle gå. Og når vi ser på det, der er sket i Irak efter den amerikanske intervention, så kan man jo sige, at det jo på stort set alle områder er gået, som vi frygtede.

På en række områder er det endda gået værre. Vi har set, at tusindvis af fuldstændig uskyldige civile er blevet dræbt. Det er en detalje, som ikke omtales meget, men det er ikke desto mindre en kendsgerning, der jo betyder, at befrielsen i hvert fald for dem, der er blevet dræbt og deres nærmeste familie, ikke har været nogen velsignelse, men som også har betydet, at mange i medlemskredsen fra starten har været imod det, der er foregået.

For det andet har den måde, man gennemførte invasionen på, jo betydet, at Saddam Husseins hær på mange måder har fået bedre kampvilkår. Det var jo oplagt for enhver, at Saddam Husseins hær ikke var i stand til at kæmpe en konventionel krig mod en amerikansk hær eller nogen vestlig hær, hvorimod der har været meget bedre mulighed for at gennemføre en guerillakrig, en krig, hvor man gemmer sig og rammer og forsvinder igen.

For det tredje har vi oplevet en modstand mod besættelsen fra dele af befolkningen, som ikke før støttede Saddam Hussein. Det er jo så-